



הברוקר יעקב אלטרוביץ נרצח. החקירה חרגה מן התחום הכללי הצר. היא חשפה חשדו לפרשיות כלכליות מדהימות

בטוחה רמת-השרון. מעולם לא ביקר שום גוף, כמו הרשות לניירות-ערך או המיטרה, את הטענות האלה. אך מסיבות מאור לא ברורות, החליטה הנהלת כלל שבטוחה היא חברת-בת שלה, שמנהל המישרד ברמת-השרון יועבר מתפקידו.

אך תיבת הפאנדרה לא נסגרה. להיפך, הפרשה מסתעפת. סניף חברת הברוקרים בטוחה ברמת-השרון היה כבר לשם דבר, לא אחת נטען שהשקיעים של העיר לם התחתון הימרו כבורסה לניירות ערך דרך סניף בטוחה, תחת שמות בדויים. לא אחת נרמזו שהקבוצות אשר הקפיצו מניה זו או אחרת פעלו מטניף

הבחין העיתונאי בעורך-הדין דב (דובל'ה) וייסגלס, כשהוא מסתובב מתוח וחסר-מנוחה. וייסגלס הוא שותפו למישרד של מוריץ. העיתונאי הבין כי משהו אינו כשורה. יורם גליץ, שרכים מנבאים לו עתיד מזהיר בהיכל המישפט. וייסגלס המתין עד שגליץ יצא לכיתו, ואז הוא פנה לגישיא בתי-מישפט השלום, יהושע בן-שלמה, וביקש ממנו שידון בבקשת השיחרור בערבות של מוריץ. כך שלמה התרעם מאוד על כך שפנו אליו תחת לפנות לשופט-המעצרים התורן. וייסגלס הסביר שגליץ כבר יצא, ושמן הראוי שבן-שלמה יטפל בתיק, משום שהוא כבר טיפל בעבר במעצרים של עובדים אחרים של החברה.

וייסגלס טען לפני השופט שבכל המיקרים הקודמים לא פורסמו שמות החשודים ומקום עבודתם, כדי שלא לגרום נזק עצום לחברה הסולידית. השופט השתכנע, ואסר על פירסום שמה של מוריץ ושם החברה שהיא מכעילה והמנהלת שלה.

אך מהשופט הועלם פרט חיוני: שלפחות בשני מיקרים קודמים לא הוצא צו-אסור-פירסום מקיף כל-כך.

אי-הבנה: חמישה מיליון

ארבעה עיתונאים, צבי הראל מהארץ משה רונן מידעיות אחרונות, איה אורנשטיין ממעריב ואילנה אלון מהעולם הזה, המסקרים את המתרחש בכתיבה-מישפט, לא מצאו בהחלטתו של בן-שלמה ולוא סיבה אחת מוצדקת לאי-פירסום שם חשוד. הם עירערו על ההחלטה לפני השופט המחזוי אריה אבן-ארי. ביום השלישי שעבר הוא התיר את פירסום שמה, בקובעו: "אין בית-המישפט יודע מגיין שאב שופט-השלום את הסמכות לאסור את פירסום שמה של המשיבה". העיתונאים הודיעו מצידם, שאין להם שום דבר אישי כנגד מוריץ, ושהם מוכנים שלא לפרסם את שמה כעיתונאים, אלא אחרי 48 שעות. הם רצו לאפשר לעורך-דינה של מוריץ לערער על החלטה זו לפני בית-המישפט העליון. וייסגלס נמנע, כי צפוי, ממלך כזה. ביום השלישי שעבר פורסם השם, שרכים כבר ידעו אותו או ניהשו אותו עשרה ימים קודם לכן. מוריץ טענה שהיא חפה מפשע ושצדקתה תצא לאור. המיטרה מצידה ממליצה להעמיד אותה לדין על סמך ראיות מוצקות. עורך-הדין שמואל תמיר, שר-המישפטים לשעבר, כבר נתם לטיפול בהכנת כתב-ההגנה של מוריץ.

שבידיהם ראיות מוצקות להגשת תיק לפרקליטות ולהמלצה להעמיד לדין עשרה מעובדי מוריץ את טוכולר. הם פנו ליצל מוריץ וביקשו ממנה הסברים לכל מיני פרשיות תמוהות ששמה נקשר בהם.

ביום שני ה-19 במרס היא נחקרה ונעצרה. היא הובאה לבית-המישפט לשיחרור בערבות, לפני שופט. החשדות נגדה, כפי שהוצגו בבית-המישפט, הריפו ריח רע מאוד:

● היא חשודה שהעבירה לחשבור נה אישי באמצעות רישומים רטרואקטיביים, מניות ריווחיות.

● היא חשודה שניפחה חשבון של לקוח, כדי להביאו להגדלת תיק ההשקעות שלו. משלא הצליחה, היא העבירה את הכספים לחשבון החברה.

● חשד אחר הוא שהחברה קנתה מניות אך רשמה אותם בתיק ההשקעות רק אחרי שהתברר אם השערים עלו או ירדו. מניות טובות נרשמו בתיק המקורבים.

● היא חשודה שבפעולות חשבור ניות סיבוביות ורישום רטרואקטיבי מנעה העברת רווחים שיועדו לחלוקה בין קרנות-הנאמנות שבניהול מוריץ את טוכולר.

● מוריץ חשודה שהעבירה כספים מחשבון של לקוחה שנפטרה לחשבון ממוספר חסוי, שנפתח אחרי מות הלקוחה, מבלי שהאפוטרופוס של הלקוחה ידע על כך.

● חשד אחר הוא שמוריץ ניהלה חשבונות ממוספרים חסויים וביצעה בהם פעולות בזמן המיסחר ולא כמקובל, באמצעות פקודות מראש.

● מוריץ גם חשודה בכך שהעבירה כספים מחשבון של לקוח לחשבון החברה, שוב עלידי רישום רטרואקטיבי, כדי לסייע לו להימנע מתשלום מס על רווחיהו כבורסה. בפעולות אלה מדובר בסכומים של מאות אלפי שקלים.

כאשר מנהל חברת ברוקרים מהגדולות בארץ חשוד בסידרה

חוקריו על עיסוקי-נפט ומתכות, על השקעות בסחורות עתירות כבורסות בחו"ל ועל מיגוון פעולות נרחב בתוך ישראל.

הצוות שהוקם אחרי הרצח, בראשותו של פקר צבי וולף, חיפש את הרוצה והתמקד בנקודה זו. אך מכיוון שהנרשאים הכלכליים שעליהם דיבר בויגל היו מעניינים לא פחות, וחלקם אף תוערו במיסמכים, צורפו לחקירה חוקרים מיוחדתו של תניצב בנימין זיגל, ראש היחידה לחקירות-ההונאה במטה-הארצי.

בצוות הכלכלי בלט החוקר חנוך וסרצוג. וולף חשד שבויגל מפטם את חוקריו בפרשיות כלכליות מסובכות, כדי למנוע מהם להגיע לעיקר, לרוצה. אך חוקרי זיגל גילו עניין רב במה שהוא סיפר.

עובדה היא, שגם אחרי שהוגשו כיתבי-אישום נגד בויגל ושותפו, שניישיגיא, נמשכה החקירה הכלכלית, אומנם בעצלתיים, אבל בהתמדה.

בונוסים תמורת מידע

פרש מיהיחיה, כמו חוקרים בכירים טובים אחרים. את הטיפול השוטף קיבל על עצמו בצלאל ליכנה, ועליו פיקח יעקב גרוסמן, גם ליכנה, אגב, פורש מיהיחיה כעוד חודש ופונה לעבודה בתפקיד רגיש באחד הבנקים הגדולים.

לא רק בויגל נחקר על טיב היחסים המיוחדים שהיו בינו ובין אלטרוביץ, האיש שבניא אותו והמליץ עליו לפני יעל מוריץ. גם עובדים אחרים נחקרו. חקירתם היתה שיטתית - אומנם, אך הניחה בסיס להמשך (העולם הזה 28.3.83).

בויגל סיפר סיפורים מסמרי-שיער על מה שהתחולל בחברה. הוא נהג לתת בונוסים לאלטרוביץ ולפקיד בכיר אחר מהפקידים. בתמורה הוא זכה ליחס של לקוח מועדף, קיבל תנאי



חזית בניין המישרדים של חברת הברוקרים מוריץ את טוכולר ברחוב לילנבלום בתל-אביב. החברה אמורה לעבור לרחוב אחד-העם.



חזית מישרד בטוחה להשקעות וניירות-ערך ברחוב אוסישקין ברמת-השרון. שהחקירה בו החלה בעיקבות פרשת הרצח של אלטרוביץ.



עורך-הדין יצחק מוריץ, בעלה של יעל, ניצב ליד שר-האוצר, יגאל כהן-אורגד, במסיבת-עם שנערכה ביום-ההעצמאות שעבר בוויולה בהרצליה-פיתוח, שותפו למישרד ייצג את אשתו במישפט.

אשראי חריגים, ביצע קניות ומכירות שורת, קיבל מידע פנימי מוגבל, והעיקר: ניהל חשבון ממוספר ולא שמי, בסכומים שמנים מאוד.

חוקרי זיגל לא חרלו מעבודתם, גם אחרי שנפתח מישפט-הרצח. שמונה מעובדי החברה נעצרו, והחקירה עסקה בעשרה. חלקם שוחררו מייד וחלקם היו עצורים לתקופות קצרות, ממה שהם סיפרו הצטיינה החברה הסולידית.

כמאור-מאוד בלתי-סולידית, יעל מוריץ נעצרה לחקירה רק סמוך להשלמת תיק מוריץ את טוכולר. למרות שהיא נחשדה כבר בתחילת החקירה, החוקרים העדיפו להכשיר היטב את הקרקע, כאשר ראו